

Desatero kázanie Božie (60. léta 14. století)

Sedmé kázanie

Sedmé jest kázanie božie:
Nekrad'te cuzého sbožie.
Trój lid toto přestupuje,
jímž sobě peklo kupuje.
Prvý, jenž cuzé otjímá,
toho črt u pekla pojímá.
Ten se zlý lid velmi rozmohl,
bezmála vše dobré přemohl:
zlá kniežata i zlé hrabie,
vévody i zlé lankrabie,
vládyky, kupci i chlapstvo,
biskupi, mniši, žakovstvo,
zlé jěptišky, křížovníci
a k tomu zlí kanovníci,
panošicě i vladaři,
vyvržení z pekla ohaři,
všichni cuzé otjímají,
a proto těžký hřiech jmají. (...)

Kniežata i zákonníci,
jěptišky i konavníci
i vy, páni, znamenajte
a své chudiny nechajte.
Což na nich více žádáte
nežli uložené jmáte,
proti Bohu to činíte
a svú duši tiem viníte.
Vizte, kak jste smyslem hlúpi,
že činíte jako trúpi.
Trúp ziedá cuzé úsilé,
líbo málo, líbo velé:
a když se léta skonává,
tehdy se zle trúpom stává,
že jě včely ven vypudie,
s sobú bydliti nedadie. (...)

Ješče kdarú více toho,
a těch jest mnichóv přemnoho,
kdyžto koho zpoviedají
a čie tajenstvie zviedají.
Když mnichu die který dercé
a cuzého sbožie bercé:
„Daj mi dobú radu z toho,
učinil sem zlého mnoho:
desět sem kostelów vybil,
kněží oblúpil i přibil,
kradl sem, při vedl i přebíjal,
žehl sem, svú rukú vybíjal.
Tot' pravím, otčíku milý,
byl sem ke všiej zlosti čilý.
Bych jměl dědiny široké,
nezplatil bych se nikake,
co sem otjímal nevinným
i ztrávil zle životem svým.
Bych chtěl všechno navrátiti,
musil bych s dětmi žebrati:

bych chtěl také všem platiti,
kto by jě mohl všě věděti?
Proto za vše zaviňenie,
proši, bratr, daj mi pokánie.
Nemohuť sě nic postiti,
ani na kterou pút jíti,
na jutřní vstáti nemohu:
učiniž, což líbo Bohu
a páteřiev nerad pěji
a jiných modlitv neuměji.“
„Snadno, synku, toho zbudeš,
ač mne poslúchatí budeš.
My jsmy bratřie velmi chudí,
nám jinak nic nepřichodí,
jedno což vy pomáháte,
svú almužnu nám dáváte.
Zbavuji tě hřiechu toho,
což si kdy učinil, všeho.
Daj mi za tři hřiechu jednu
k mému oděnici hřivnu.“
Takt' činie zlí zpovědníci,
mnohých lidí přěluďnici. (...)

Krajčí sě kalí v témž kalu,
ukrádá sukna po málu.
Neotpustí nikomému,
krade i přieteli svému.
Jako jeden krajčí bieše:
když plášč své ženy krájieše,
nemohl otpěti toho,
ukrade jeho nemnoho.
To uzřěv syn, otci vecě:
„Nekrad', ten plášč krájieš matcě.“
Krajčí jemu odpovědě:
„To jáz, synu, dobřě vědě,
kromě pro paměť činím to,
abych vešdy pomněl na to.“